

Csender Levente

MÁGUS

Ennek a Kelet-Európának soha nem lesz vége. Csódba ment a cégem. Festékipatronba öltem mindenem, körbetartozás, tudod, hogy van ez, a válság meg, ugye, sutty, elvitte. Pesten nem tudtuk fizetni az albérletet. A feleségem félállásban rajzot tanított. Koptatta a sok grafitot, a színes ceruzát ő vette a gyerekeknek a saját pénzén, a fizetése egy fél albérletre se volt elég. Hazamentünk Balkányba anyámékhoz, tirpákföldre, hogy majd a tetőtérbe beköltözünk. Ott a nagy ház, mondták, aminek ők a negyedét se lakják be, menjünk oda. Kifestettük, rendbe raktuk, akkor meg jött a vihar, nem is vihar volt, hanem tornádó, és benyomta a nagy ablakot, megtöltötte a tetőtérrel vízzel. Jó, hogy meg nem fulladtunk. A fejemen kopogott a jég. Míg száradtak a falak, anyámmal kiültünk a kapu elé a padra, és végignéztünk a falun, ott az új részen, ami a hetvenes években épült, és elkezdtek a lakókat osztályozni házszaám szerint: munkanélküli, munkanélküli, alkoholista, munkanélküli, alkoholista, alkoholista, alkoholista, munkanélküli, van munkája, de alkoholista, közmunkás, közmunkás, közmunkás, munkanélküli alkoholista, alkoholista, az asszony dolgozik... Amióta anyámról lemondtak az orvosok, jól van. Mellrákja volt ilyen-olyan áttétekkel. A szomszédban lakik egy természetgyógyász, a Mari, aki mindennap gyógyította, igazából, azt hiszem, hogy inkább kidumálta belőle a rákot, mert annyit beszélt, hogy a ráksejtek beledöglöttek. Minden reggel átjött és nyomta. Azt nem bírja a rák se.

Ilyenkor itt semmi nem mozdul. A legyek is megállnak a levegőben. Aztán, mint egy lassított felvételen, Gerard tűnik fel a kihalt aszfalton, viszi haza a nőjét, a Lyukas Erzsit a bicikli csövén. Gerard azért lett Gerard, mert nyáron is sálat hord, olyan franciásan, mint a Depardieu, mikor még nem igényelte az orosz állampolgárságot. Gerard állítólag élt Franciaországban. Állítólag. Mindketten matt részegek. Alszanak egyet, aztán, ha már nem tűz olyan erősen a nap, visszatolatnak a kocsmába.

Ebben a faluban az a jó, hogy minden magától megoldódik, csak hagyni kell. A befulladt cégtől is sikerült megszabadulnom. Mágus, a helyi rettegett, szemet vetett a céges Ford Transporterünkre az udvaron. Márpedig amire Mágus szemet vet, az az övé. Mondtam neki, hogy okés, tied az autó, de akkor tiéd a cég is. Megegyeztünk. Mondtam, hogy fel kell menjünk Pestre józanon, az ügyvédhez. Nem bíztam benne, hogy józanon megérkezik, felvittem, be az ügyvédhez, átírtuk. Nekem még volt valami dolgom Pesten. Megettettem egy kifőzdében, kapott egy sört, vonatjegyet vettem neki, buszjegyre pénzt adtam, hogy Nyíregyházáról haza tudjon menni, de a hülye elitta a pénzt már a Nyugatiban. Gondolta, csak lesz valaki, aki hazaviszi Nyíregyről Balkányba. Egy góré, akinek saját cége van. Föl is hívta a maffiózó haverját, az Árnyékot, aki mondta, hogy oké, háromezerért elviszi. Útközben Mágus elmondta neki, hogy most jött Pestről, van egy cége meg egy Transportere. Kért Árnyéktól még kétezret sörre, persze, Árnyék szívesen adott. Másnap a haverjával, Szipkával eljöttek, hogy viszik a Transportert, mert Mágus tartozik nekik ötezerrel és nem tudja megadni, úgyhogy ők viszik. Tőlem vihetitek, mondtam, és már nyitottam is a kaput. Állítólag vitték a vasba. Állítólag. De még mielőtt elvitték a vasba, gondolták, hogy keresnek egy kis lóvét. Állatorvosokat játszottak. Számlatömböt, pecsétet, jegyzőkönyvet, céges papírokat átadtam Mágusnak még Pesten, azzal nem volt gondjuk. Vöröskeresztet ragasztottak piros szigszalagból a Transporter ablakára meg a motorháztetőre, fehér köpenyt vettek, és elkezdtek járni a tanyákat az Állategészségügyi Igazgatóság nevében. Dr. Mágus, Dr. Árnyék, és Dr. Szipka. Árnyék és Szipka körülnézett, hogy mi nem szakszerű, nem szellőzik rendesen az istálló, nincs napfénytető, nincs önitató, ami a legújabb EU-s szabvány szerint kötelező, mert ha túl sötét az istálló, a borjak depressziósak lesznek. Mágus a jegyzőkönyvet írta. Mindenhol megszellőztettek milliós bírságokat, de megegyeztek 3-400 ezerben. A gazdák meg annyira be voltak szarva, hogy elesnek az EU-s támogatásoktól, hogy fizettek. Pár hétig császárok voltak a fiúk.

Azt, hogy Komor Ádámot nagy ívben el kellett volna kerülniük, nem tudhatták. Bementek hozzá is a tanyára, mondták, hogy penészes az istálló fala, most van terjedőben egy penészben lakó halálos baktérium, amit az állat belélegez, aztán az állatból a tejbe kerül, és a kisgyerekeket

megöli. Ha ez kiderül, nincs többé tejszállítás, meg az önitató túl magasban van, így sérül az alacsonyabb marhák vízhez való joga, ez megint a támogatások befagyasztásához vezethet. Még találtak pár hibát, ami úgy öt millára rúgott. Komorral is megegyeztek négyszázezerben, feltéve, ha aznap fizet. Mondták, hogy délután háromkor visszamennek a pénzért. Elfelé menet egy cseppet meglepődtek, mikor a gémeskút koloncán valami nagy szőrös kapálózott hat-nyolc méter magasban.

- Mi az ott? - kérdezte Mágus
- A Bodri.
- Komondor?
- Az.
- Mit csinál?
- Gondolkodik.
- Min?
- Hozzácsípjén-e a tinóhoz még egyszer, vagy ne.

Komor Ádám alapos ember. Tudja, miért mi jár, mi mennyit ér, és minek mi az ára. Kalapját a szemébe tolta és erősen nézett maga elé. Valami nem tetszett neki. Miután elmentek az inspektorok, megnézte a jegyzőkönyvet, amiben a következő állt nehezen silabizálható ákombákomokkal: harminc tehén, a többi gyermek. Furcsállotta Komor gazda, hogy az állatorvos a borjút gyermeknek hívja. A tehénke még esetleg, de gyermek? Kiszagolta, hogy itt valami nem klappol. Megnézte még egyszer a jegyzőkönyvet, felhúzta a csizmát, hogy elindul utánuk, de az asszony gyorsabb volt. Elővette a mobiltelefont, térerőt keresett, és hívta a rendőrséget, elmondta, hogy mi van, és hogy délután háromra mennek vissza. A rendőrség kiküldte a kommandósokat, azok meg elbújtak a szénakazalban, a Lada Nivát betolták a kazal alá, de a hátulja kilátszott, úgyhogy, délután háromkor, mikor Mágusék közel értek, meglátták a szénakazalban bujkáló rendőrautót, befaroltak, át a kaszálón, a kommandósok meg ki a kazalból, és súroltak utánuk. Autósüldözés bokortanyán, amiből aztán három év letöltendő lett Mágusnak. Ő vitte el a balhét. Árnyék és Szipka felfüggesztettet kapott.

Mi a három év alatt nem tudtunk menni semmire. Voltam közben szakmunkás, munkanélküli, alkoholista, közmunkás, minden, ami Balkányban lehet az ember. Egészséges gyerekünk született. Szépen

nődögélt, rám hasonlított. Elmentem hegeszteni havi hatvanért, hogy valami zsemlére való legyen, de hát az, na... Készülünk vissza Pestre albiba. Azt mondják a tévében, hogy a válságnak vége. Remélem, újra elkezd az ország nyomtatni, és akkor újra kell tintapatronokat tölteni. Anyámat meg, ha mégis elvinné a rák, már ki tudom nyomtatni 3D-ben. Ott fog ülni a nappaliban és vigyáz a gyerekekre.

Kiengedték Mágust a sittről. Mielőtt kijött, megüzenete, hogy hűtse-nek be kétszáz sört, és egy ezerliteres vegyszeres tartályt töltsenek meg borral. Egy másikban legyen hideg szóda, két nő legalább, mert egy nem fogja bírni a tempót. Bevitte Gerard Lyukas Erzsit Nyíregyre, hogy előkészítse. Bevitte a műkörmöshöz, vett neki egy korlátlan csokicső bérletet egy szoláriumba. Lyukas Erzsi egy délelőttöt ott töltött, hogy kihasználja az akciót, olyan jól lesült, hogy azóta Fekete Lyukas Erzsinek hívják. A pusztáról bevontatták Csicsót, fiatalabb korában, teljes nevén Csicsolinát. És mintha az a három év el se telt volna, ott állt a kocsmá előtt Gerard, Lyukas Erzsi, Csicsó, Árnyék és Szipka. Mágus leszállt a buszról, kigyúrva, izomgingben, egyik kezén: apám, a másikon: anyám, a mellkasán Erzsi, homlokán napszemüveg, fűszál a szájban, kezében szatyor, Real felirat, komótosan átsétált az üres úton. A kocsmá teraszán egy támlás székre letette a szatyrot, közben a többiek felállva várták, hogy bunyó lesz vagy nem lesz bunyó azért, hogy Szipka és Árnyék szarban hagyta. A Hepi Kánaán előtt rég nem volt ekkora a csend. Mágus odament a magnóhoz, betett egy Ákos CD-t, feltekerte a hangerőt maximumra, felugrott az asztalra és elkezdődött, hogy *helló, helló, újra itt vagyok*, és akkorra feloldódott a feszkó, és másztak fel hozzá az asztalra mind, Csicsó, Lyukas Erzsi, Szipka és Árnyék, és ott táncoltak, Gerard nem tudott felmászni, ő megvárta, míg letörik az asztal. A *nézésére meg a járására* le is tört, de nem csak az asztal tört le aznap este. Fogyott az ezerliteres tartályból a pia. Mágus hímtagja megemelte a bermuda nadrágját, lassúzott egyet Csicsóval meg Lyukas Erzsivel, egyik elől volt, a másik hátul, valamit súgott nekik, kimentek a kocsmá mögötti budiba, hogy megcsinálja mindkettőjüket. Három év az három év. Jól sikerült, mert nagyon szarosán jöttek vissza. Pedig már annyian beleestek abba a gödörbe, de ezek nem tanulnak semmiből. Istenem, mekkora buli volt. Kihozta Laci, a kocsmáros a nagy kulcsot, ő az önkéntes tűzoltóknak is a

parancsnoka. Kinyitotta a tűzoltószekrényt, kitekérték a nagy csigát, megengedték a tűzcsapot, úgy mosták le őket húsz méterről. Nekiverte a víz a művház falának, mintha oda lettek volna szegezve, Árnyék még rájuk locsolt egy kétliteres habfürdőt, habzott rajtuk a szar, Csicsó körtényi mellbimbói csípőmagasságból ágaskodtak elő a vizes póló alól, Lyukas Erzsi kihasználta a habballont, és még egyszer örömben részesítette Mágust. Aztán a buli folytatódott, még ma is tartana, ha el nem folyik az ezerliteres tartályból a bor, össze nem karcolódik a CD és el nem fárad Csicsó csípeje meg Lyukas Erzsi szája. Éjfél után kettőre mind kidőlték. Laci, a kocsmáros kihúzta őket az ajtó elé, és bezárta a Kánaánt. Csak egy kis lámpa égett, ami az éjjeli lepkéket odacsalogatta. Meg még valakit odacsalogatott, akire nem számított senki. Komor Ádámot. Volt még egy kis elintéznivalója Mágussal. Vállán egy marhabőr zsák. Ráhúzta Mágusra, felcsattintotta a vállára és elindult kifelé vele a pusztára.

Másnap dél felé szedték annyira össze magukat a fiúk meg a lányok a Kánaán előtt, hogy eszükbe jusson, eggyel kevesebben vannak. Hogy Mágus nincs meg. Egy darab cakkos marhabőr volt a földön, ami nem jelentett jót. Hallottak már Komor Ádám kegyetlenségéről. Azt hitték, az már csak legenda, de rá kellett jöjjenek, hogy a legenda él. Elindultak a nyomon a Transporterrel. Kiérték a pusztára, elérték Komor Ádám tanyáját, egészen közel mentek a házhoz. A komondorok a földön feküdtek, a magyar tarkák a napon deleltek, a bögyök zúgtak. Komor Ádám felesége meg lebbencset főzött a bográcsban. Épp időben érkeztek, mert nem szerette Ádám, ha ebéd közben megzavarják.

- Nem látta Mágust? - kérdezte Árnyék.
- De.
- Hol?

Komor Ádám a fejével felfelé bökött.

Felnézett Árnyék, hogy mi van a feje fölött, de nem látott mást, csak egy nagy marhabőr zsákot a gémeskút koloncán, ami úgy hat-nyolc méter magasan himbálózott.

- Az ott?
- Az.
- Mit csinál?
- Gondolkodik.

- Min?

- Azon, hogy van-e halálos baktérium a tejben vagy nincs.

Komor Ádám felállt, elment a favágó tuskóhoz, kivette a baltát, hüvelykujját végighúzta az élén. Tekintete elsötétült, nézése kegyetlen lett, a balta nyelét erősen megmarkolta, az arcára volt írva, hogy komoly dolgok fognak történni. A tanyai izzasztó meleg hirtelen nagyon dermesztő lett.

Most pedig megimádkozunk, mondta, és letérdeltette a jövevényeket egymás mellé.

- Ibolya, hozd ki a reggeli fejest! - szólt hátra az asszonynak. Az asszony bement a házba, kijött két tízliteres vödör tejjel, aztán fordult egyet és még kihozott kettőt. Letette a jövevények elé.

- Ez itt négy vider tej - mondta komoran Komor Ádám, és végignézett a társaságon - ...meg kéne inni!

- Az anyámét is kiköptem - szólalt meg Szipka. - Ha megiszom, összefosom a tanyát.

- Tejallergiám van, ha megiszom, felpuffadok, bélcsavarodást kapok, lila lesz a fejem, és felhólyagosodik a seggem - folytatta Árnyék.

- Olyan száojás nincsen, amit kávémba szokott töüteni a Laci? - érdeklődött Gerardné Fekete Lyukas Erzsi.

Komor Ádám begorombult.

- Addig innen el nem mentek, amíg be nem dűtitek, ecsém - sziszegte a szája sarkából.

- Én megiszom - hallatszott valahonnan egy nyöszörgő hang, de olyan tompán, mintha víz alól jönne. Megismétlődött. Én megiszom. A hang nem a víz alól jött, hanem az ég felől. Mágus volt a kút koloncáról.

Komor Ádám felemelte tekintetét, majd elhajította a Fiskars baltát, a balta fordult néhányat a levegőben és elmetsette a zsák kötelét. A magyar tarka bőr nagy puffanással megérkezett a szikes agyagra. Csend lett, némi várakozás, hogy élve vagy halva. Mágus nyöszörögve megmozdult, nagy csatakosan végül előmászott a bőr végéből, mintha most jönne ki a borjú, vagy a gyermek.

- Hol az a kurva tej? Adjátok ide, megiszom, csak menjünk innen, majdnem megfulladtam abban a börgeciben.

- Ibolya, hozzá mán a fiúnak mázas csuporkát, me' megszomjazott odafönt - szólt oda az asszonynak Komor Ádám.

Ibolya beszaladt a házba, kihozott egy piros pöttyös másfél literes csuprot, és odaadta Mágusnak. Mágus elhajította a mázast, megdöntötte a vödört, és itta, itta, itta, nyögött, de itta, dolgozott benne az életöszton.

– Fejfájásra jóu a tej, mink is ezt isszuk, ha előzőü nap beleléptünk a sárba – mondta Komor gazda.

Szívta Mágus, szívta, erőlködött, nyögött, de nem akart fogyni. A vödör belsején a mérce egy literrel mutatott kevesebbet.

– No, mán csak három vider meg kilenc liter – mondta Komor Ádám.

Amikor a második liternek nekikezdett Mágus, s a negyedét leszívta, mint a földhöz vert luftballonból, mindenholnan kifecsegett a tej. Komor Ádám hátralépett, megnézte a kiterült Mágust, mondta a lányoknak meg a fiúknak, hogy majd a kutyák lenyalják róla. A haverok megsajnálták a góré, és nekiláttak a maradék három vödörnek. Csak Csicsó volt, aki megtagadta, azt mondta, hogy ő adni ad, és szemléltetésül felhúzta a pólóját, alulról átkarolta jobb csecsét, ballal megnyomta felülről, négy méterről a komondor lihegő pofájába belőtt egy sugarat, de inni akkor se, ha ott helyben kettéhasítja Komor gazda a koponyáját azzal az elhasznált Fiskars baltával. A többiek kínozták magukba a frissen fejt nyers tejet, ami a napon kezdett langymeleg lenni, mint volt a tőgyben. A tejsír feljött a tetejére, és szépen gyöngyözött. Aztán egyik doktor a másik után rakta ki a rókát. Komor Ádám elképedt, hogy milyen gyenge eresztés az egész banda. Adott nekik annyi időt, amíg a pipáját megtömi, hogy eltakarodjanak a tanyáról. Otthagytak Transportert, mindent, vissza se néztek, úgy iszkoltak el a pusztáról lehányt ingben, fosos térdekkkel a földúton. Komor Ádám utánuk nézett, meggyújtotta a pipáját, aztán halkán azt mondta: lóufasznak valók vagytok.